

Ivan Johannesen, varaløgmaður ynskir føðingardagssharninum tillukku og ríkisumboðið er komin við blómum

að við niggju børnum, seinni við ommubørnum og langommubørnum.

Við sínum stóra barnaflokki hevði Rikka eitt stórt og tungt hús at taka sær av. Ongin fóst inntøka kom í húsið, men alt var borið uppi av sterkari trúgv og gudsóttu. Tá var onki almannaverk sum í dag, sum kundi tryggja ein minstaforvinning. Nógv er broytt á almanna- og heilsuøkinum, heilsuumstøðurnar eru betri og livialdurin er hækkaður.

Maðurin, Victor Danielson, var ein iðin trúboðari og slóðbrótari hjá Brøðrasamkomuni. Lærarauppgávan kom at verða í heim-

inum og í samkomuni, og næmingarnir vóru hansara egnu børn og mansbørn, sum hann ferðaðist til um alt landið. Biblian og bibliuútgávur var grundvøllurin í heimi teirra.

Í øllum hesum virkseimi var Rikka miðdepilin, og tygum eru eisini miðdepil okkara í dag. Tygum hava verið líkamliga og andaliga sterk; tað bera tey 100 árinu sítt egna prógv um.

Rikka er barn av eini tíð og eini mentan, sum er um at fara í samfelagi okkara. Tað er so ómetaliga ríkt at eiga gomul ímillum okkum. Tað farandi ættarliðið vísir okkum á onnur virði, sum

íkkí eru so eyðsýnd í dag. Lív og lagna undir trongum kórur elvdu fram eggleikar, tá hjálp ikki var ein skipað samfelagsuppgáva, men ein uppgáva hjá menniskjunum at veita hvør øðrum.

Í tí lítla vísti seg nøgdsemi og hjartarúm og út frá gudsóttanum kom fram ein lívsvísdómur og lívsvirði, sum vit mangan sakna í nútíðarsamfelagnum. Tygara andaliga styrki, stillföra sinni, friðsæla og lítillátni standa vit andlit til andlits við í dag.

At enda fari eg enn einaferð at ynskja tygum, Henrikku Danielsen, hjartaliga

tillukku á 100 ára føðingardegnum og eitt av Harranum vælsignað lívskvöld», segði Ivan Johannesen, varaløgmaður.

Fleiri landsstýrisfólk vóru komin til Fuglafjørð

Myndir Kalmar Lindenskov

Henrikka Danielsen 100 ár

1896 - 12. november - 1996

Orð og lag: Hans J. Hansen

Í dag eru hundrað ár liðin,
síðan Rikka kom í hendan heim,
ein øld har mong bønin er biðin,
ein øld við sýt, álvar' og gleim.

Nú sólin í vestri man skyggja,
á hennara lívslongu ferð;
men Harrin, hann heim mundi byggja,
tí hava vit hana enn her.

Niðurlag:

Hundrað ár eru so mong,
syngja tí glaðan song,
fá munnu vit hava sæð,
sum upplivdu so stóran dag.

Átt' og trýss ár eru runnin,
har tú hevur búleikast her,
men nornan, hon tær hevur spunnið
ein gulltráð til vev tín í verð.

Alt fólkíð so fegið seg frøir,
her saman við tykkum so glað,
óskiljandi eru Guðs lögir,
tillukku øll somul í dag.